

villet benytte den. Naar den ærede Lands-
thingsmand har gjenkaldt for Thinget en
Erindring fra hans tidligere Stilling som Fi-
nansminister, i hvilken Stilling han har fore-
taget en Forudberedning af Regnskabets Resul-
tater paa et endnu tidligere Tidspunkt, end
der her er Tale om, saa er det ganske vist,
at, om han end har maattet indrømme, at
ogsaa han har regnet feil dengang, omtrent
300,000 Rd., saa var denne Feil dog en
Del mindre end den, min Forgænger har gjort
i sin Forudsigelse. Hvorvidt den Methode,
som det ærede Medlem har brugt, skulde være
heldigere end den, som den sidste Finansmini-
ster har brugt ved sin Opgjørelse, det tør jeg
ikke afgjøre, da han ikke nærmere har forklaret
denne Methode; men i ethvert Fald kan jeg
ikke undlade at gøre opmærksom paa, at der
er en meget stor Forskel imellem Situationen,
den finansielle Ordning, paa det Tidspunkt,
som det ærede Medlem berørte, og nu. (Un-
dræ: Ja, det er rigtig). Jeg veed ikke, om
det ærede Medlem tænker paa det Samme som
jeg, men der er ifær een Ting, der faar en
ganske særlig Betydning for dette Spørgs-
maal. Dengang havde vi for samtlige fælles
Indtægter og Udgifter toaarige Bevillingslove,
og der havde det ærede Medlem jo indført
den Skik, som jeg finder meget korrekt og
stemmende med den daværende Forfatningslov,
at hvad der ikke var forbrugt ved det første
Finanssaars Afslutning, blev, naar vedkommende
Minister havde bestemt Brug derfor i det følgende
Aar, overført til dette. Da nu det ærede Medlem
netop har nævnt Regnskabet for 1856—57,
vil han tillige erindre, at dette Aar var det
første i en Finansperiode, og nu formoder
jeg, at det er gaaet med Krigs- og Marine-
ministeren den Gang, som det gaar nu, at,
naar der har været Bevillinger til større Ar-
bejder, der have strakt sig ind i begge Aar-
inger, han da ikke har kunnet have Noget imod
at afslutte Bevillingen for det første Aar no-
get tidligere, imod saa at kunne faae det
Manglende opført paa Budgettet for det føl-
gende Aar. Jeg tvivler ikke paa — jeg fandt
i det Mindste, da jeg noget senere blev Fi-
nansminister, Forholdet saaledes —, at det
var en Ret, vedkommende Minister havde.

Jeg formoder altsaa — jeg kan ikke sige det
bestemt, da jeg ikke har undersøgt det, og det
ærede Medlem først har fremdraget det i dette
Møde, men jeg anser det for høist sandsyn-
ligt —, at, naar han har faaet Krigs- og
Marineminiesteriets Regnskaber til at stemme
saa nøie med, hvad han den 15de April kunde
opgive, det da har ligget i, at vedkommende
Minister har opført i det følgende Finans-
aar, hvad han ikke har brugt i det første.
Men dette Standpunkt er jo nu ganske for-
andret. Nu have vi jo eetaarige Finans-
perioder, og af hvad der for en saadan er be-
vilget, bruge de vedkommende Ministre i disse
3 Maaneder, hvad de skjønte hensigtsmæssigt
at kunne bruge, og hvad der bliver tilbage,
hvad der ikke har kunnet disponeres over i
Supplementperioden, altsaa til Slutningen af
Juni, det lade de gaa ind igjen, men spørge
da Finansministeren, om der er Noget i
Veien for, at det bliver opført paa Tillægs-
bevillingen for det næste Aar. Der har været
Tilfælde, hvor der har stillet sig Noget i
Veien derfor, men som oftest er der ikke No-
get til Hinder derfor, og naar saa Finans-
ministerens Samtykke er blevet erhvervet, er
Summen bleven opført paa Tillægsbevillingen
for det næste Aar. Det vil altsaa ses, at
dette giver en hel anden Situation, og jeg
tvivler meget paa, at selv det ærede Medlem, som
jeg er ganske sikker paa har holdt strengt og skarpt
igjen imod sine Kolleger, de militære Ministre,
vilde i det Dieblit, at der forelaa en Bevil-
ling, som var passeret Folkethinget og forelaa
til anden Behandling i Landstinget, uden at
der var gjort nogen Indvending imod den, og
ifølge hvilken disse 400,000 Rd. skulde ved-
tages extraordinært — jeg tvivler meget paa,
at det ærede Medlem da vilde sige til ved-
kommende Minister: Ja, Pengene skal Du nok
faae, men Du maa ikke bruge dem; jeg tror,
at han da maatte kunne regne paa, at ved-
kommende militære Minister maatte kunne have
virkelig Brug for disse 400,000 Rd. til det
paagjældende Foretagende i dette Finansaar.
Jeg tror derfor, at det ærede Medlem ikke
uden videre kan sammenligne den Opjørelse,
han i sin Tid, i 1857, har gjort, med den,
der er foretaget i nærværende Tilfælde.